

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **V. S.**, nar. X, bytem X, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem Liberec, U Jezu 642/2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2016, čj. OD 238/16-3/67.1/16059/Rg,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Jilemnice (dále také jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 1. 2016, čj. MUJI 1609/2015/OD, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů a záznam potvrzen. Následkem zmíněného rozhodnutí bylo pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá z ustanovení § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v reakci na odvolací námitky uvedl, že argumenty žalobce v odvolání naprosto nevyvracejí zjištěné skutečnosti a nepřinášejí do řízení nic nového, co by mohlo změnit rozhodnutí orgánu I. stupně. K námitce týkající se výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že ten je v souladu

s ustanovením § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a že správní orgán I. stupně rozhodoval na podkladě všech dostupných a způsobilých podkladů, když všechny blokové pokuty projednané v blokovém řízení dokladoval jak oznámením o uložení blokové pokuty, tak samotným rozhodnutím o této blokové pokutě. Ke všem blokovým pokutám jsou ve spisové dokumentaci založeny ověřené kopie pokutových bloků, které splňují požadavky na ně kladené ustanovením § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zápis všech bodů je dle žalovaného v odůvodnění rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodněn.

Žalovaný nesouhlasil ani s odvolací námitkou, že v prvostupňovém rozhodnutí je pro zákon o silničním provozu nesprávně a střídavě užíváno zkratk. Ve výroku rozhodnutí je zmíněný zákon uveden v celém znění správně s tím, že dále bude pro něj užíváno jen zkráceně „zák. č. 361/2000 Sb.“, což bylo beze zbytku dodržováno.

Dále žalovaný uvedl, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v rámci bodového hodnocení řidičů není prokazováno naplnění skutkových podstat přestupků, ale pouze to, zda pro záznam existují relevantní podklady a zda je počet zapsaných bodů v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 96/2008-44 a dodal, že ke všem záznamům, kterými žalobce dosáhl 12 bodů v rámci bodového hodnocení řidičů, jsou ve spisové dokumentaci založeny kopie pokutových bloků.

K obecné odvolací námitce týkající se řádného vyplnění pokutových bloků žalovaný uvedl, že kopie pokutových bloků založené ve spisové dokumentaci k jednotlivým oznámením o uložení blokové pokuty splňují požadavky na ně kladené. K tomu citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2014, čj. 4 As 3/2014-39, v němž tento soud mimo jiné uvedl, že při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.

Dle žalovaného nelze vzít v potaz žalobcem přiložená rozhodnutí některých správních orgánů mimo jeho působnost, která nejsou pro žalovaného ani správní orgán I. stupně v daném řízení rozhodující a ani závazná a zřejmě jsou i v rozporu se zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně se řádně zabýval jednotlivými přestupky, na základě kterých byly žalobci do karty řidiče zapsány body. Tyto zápisy správní orgán pečlivě přezkoumal, a to jak oznámení o uložení blokových pokutách, tak i obsah jednotlivých pokutových bloků, které jsou ke všem přestupkům ve spisové dokumentaci založeny, následně přezkoumal i správnost počtu zapsaných bodů. To považuje žalovaný pro dané řízení za zcela vyčerpávající.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V první žalobní námitce namítl, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, konkrétně rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech, která učinil přílohou doplněného odvolání (rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek), z nichž vyplývá, že tyto správní orgány posuzují jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních, z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Připomněl zásadu legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

Druhým okruhem žalobních námitek žalobce brojil proti podkladům pro záznam bodů, které označil za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Nejprve obecně poukázal na rozhodnutí v blokových řízeních (v žalobě identifikována číslem série a číslem bloku; nejednalo se však o rozhodnutí, která by se týkala žalobce), která nesplňují dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Dle žalobce by z rozhodnutí měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle jeho názoru naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit, na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakéhokoli orgánu veřejné moci.

Žalobce poukázal na několik situací týkajících se protiprávních jednání přestupců (konkrétně překročení nejvyšší povolené rychlosti, porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, porušení povinnosti dát přednost v jízdě) a uvedl úvahy, jaké formulace popisu přestupkového jednání v rozhodnutí jsou nedostatečné. Rovněž musí být z rozhodnutí naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít a údaje v rozhodnutí musí být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně.

K jednotlivým pokutovým blokům v jeho věci pak uvedl následující námitky:

K pokutovému bloku ze dne 7. 5. 2015 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f8“. Rozhodnutí tak obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání. Přezkoumatelným způsobem nelze určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události je chybně uvedena jako „§ 22/1 z. č. 361/2000 Sb.“, přičemž správná právní kvalifikace zní „§ 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

K pokutovému bloku ze dne 6. 4. 2015 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“. Rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, kdy popis rychlostí, které měly být naměřeny 40/84/81 by v obci odpovídal

přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f bodu 2 zákona o silničním provozu. Dále dle žalobce vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, když v rozhodnutí je neúplný údaj o místě spáchání přestupku. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události je chybně uvedena jako „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, přičemž správná právní kvalifikace zní „§ 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“. V rozhodnutí je dle žalobce i chybně uveden rok spáchání přestupku, kdy je uveden rok 2014, avšak přestupek byl spáchán v roce 2015.

K pokutovému bloku ze dne 12. 5. 2014 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“. Rozhodnutí tak obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani přesné místo spáchání přestupkového jednání. Popis skutku ve formátu „rychlost“ nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidičem stanovené zákonem. Přezkoumatelným způsobem nelze určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události je chybně uvedena jako „§ 18/4 z. č. 361/2000Sb.“, přičemž správná právní kvalifikace zní „§ 18 odst. 4, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

K pokutovému bloku ze dne 15. 5. 2012 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“. Rozhodnutí tak obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani přesné místo spáchání přestupkového jednání. Popis skutku ve formátu „R“ nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidičem stanovené zákonem. Přezkoumatelným způsobem nelze určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události je chybně uvedena jako „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb.“, přičemž správná právní kvalifikace zní „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“.

K pokutovému bloku ze dne 29. 4. 2010 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „22/11“. Rozhodnutí tak obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani přesné místo spáchání přestupkového jednání. Popis skutku ve formátu „pásy“ nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidičem stanovené zákonem. Přezkoumatelným způsobem nelze určit údaj o právní kvalifikaci, zda-li k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku.

Žalobce shrnul, že citované pokutové bloky nejsou způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a

individualizované jednání řádně vymezeny. Není tedy patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 4 As 127/2014-39. Dle žalobce nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 7. 5. 2015, 6. 4. 2015, 12. 5. 2014, 15. 5. 2012 a 29. 4. 2010.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobcem poukazovaná rozhodnutí jiných správních orgánů nejsou pro něj závazná, neboť nebyla vydána jemu nadřízeným orgánem. Navíc žalobce neuvedl konkrétní vztah přiložených rozhodnutí k jeho konkrétnímu přestupku, proto se žalovaný k těmto rozhodnutím o jiných přestupcích vyjadřovat ani nemůže. Dále žalovaný zrekapituloval jednotlivé pokutové bloky a záznamy na nich a setrval na svém stanovisku, že v posuzované věci pokutové bloky splňují požadavky na ně kladené, a to i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 3/2014-39 a čj. 7 As 124/2012-29. Závěrem konstatoval, že správní orgán I. stupně zapsal všechny body žalobce v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu ve správné výši a tyto zápisy v odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodnil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce uplatnil v podání ze dne 2. 6. 2015 námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. V podání uvedl, že námitky vznáší proti všem záznamům s tím, že správnímu orgánu zašle kopie vypracovaných podnětů k přezkumnému řízení u pokutových bloků. Ve vyrozměnění ze dne 21. 9. 2015 o přešetření podnětu ze dne 10. 8. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně sděleno, že nebyl shledán zákonný důvod k zahájení přezkumného řízení ve věci. Správní orgán I. stupně proto po současném vyžádání si a zhodnocení podkladů, na základě kterých byly body v registru řidičů žalobci zaznamenány, rozhodl o zamítnutí námitek žalobce proti provedení záznamu bodů rozhodnutím ze dne 20. 1. 2016, čj. MUJI 1609/2015/OD.

Proti posledně zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

V první žalobní námitce žalobce vytýká žalovanému, že ignoroval předložené důkazní prostředky, konkrétně rozhodnutí jiných správních orgánů v obdobných věcech (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek), které byly přílohou doplněného odvolání. K nim poukazoval na to, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí

v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, přitom připomenul zásadu legitimního očekávání.

Nutno konstatovat, že tato námitka je formulována ve zcela obecné rovině a bez jakékoli přímé souvislosti s osobou žalobce. Žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky, aniž by ale vyjádřil spojitost těchto důkazních prostředků s jeho řízením a aniž by uvedl, v čem spatřuje konkrétní souvislost s jeho věcí. Pouze na jasně a zřetelně formulované námitky ve vztahu k projednávané věci však může správní orgán a následně i správní soud konkrétně reagovat. V daném případě pak tedy lze pouze obecně uvést, že krajský soud neshledal, že by v nyní projednávaném případě postupovaly správní orgány jinak než je obvyklou praxí, tj. že by neposuzovaly jednotlivé podklady pro záznam bodů v registru bodů u žalobce z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu. To posuzovaly detailně u každého jednotlivého případu, jak vyplývá z podkladů založených ve správním spise a z odůvodnění rozhodnutí.

V dalším okruhu žalobních námitek žalobce brojil proti podkladům pro záznam bodů, které označil za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče.

Předně je nutno připomenout, že pro dané řízení je zásadní otázkou rozsah přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Rozsah řízení o námitkách vymezil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44 (všechny zde uváděné rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), na jehož závěry rovněž žalovaný mimo jiné odkazoval, takto: „*Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.*“

V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, čj. 5 As 76/2010-59).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ustanovení § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého *„rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“*

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku čj. 7 As 94/2012-20, *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“*

K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013. čj. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné uvedl, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.”

Nutno konstatovat, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, čj. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.

Žalobce v nyní projednávané věci namítal, že přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny a že tedy není patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 127/2014-39.

Žalobce se však mýlí, pokud z jím poukazovaného rozsudku dovozuje nepřipustnost strohých a zkratkovitých formulací. Naopak i v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud s poukazem na svoji dřívější judikaturu výslovně uvedl pod bodem [22], že „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.“

V nyní projednávané věci byly posuzovány podklady pro záznam bodů u žalobce do registru řidičů celkem v pěti případech přestupků spáchaných a projednaných v blokovém řízení, a to spáchaných ve dnech 7. 5. 2015, 6. 4. 2015, 12. 5. 2014, 15. 5. 2012 a 29. 4. 2010.

Krajský soud ověřil, že na všech pokutových blocích, na nichž jsou zaznamenány přestupky ze dne 7. 5. 2015, 6. 4. 2015, 12. 5. 2014, 15. 5. 2012 a 29. 4. 2010 je vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobce), jeho rodné číslo

nebo datum narození, jeho adresa místa pobytu, uvedeno ověření totožnosti (buď dle občanského průkazu, nebo dle řidičského průkazu), na pokutových blocích je jeho podpis (což ostatně ani nerozpíral). Pokutové bloky jsou opatřeny otiskem razítka Policie České republiky. Není pravdou, že by na pokutovém bloku u přestupku spáchaného dne 6. 4. 2015 byl chybně uveden rok spáchání přestupku (rok 2014), přestože byl přestupek spáchán v roce 2015. V dolní části bloku je zcela zřetelně uvedeno datum 6. 4. 2015. V kolonce pro popis přestupkového jednání (doba, místo a popis) je rovněž uvedeno správné datum 6. 4. 2015, i když vzhledem k tomu, že ve správním spise je založena pouze méně čitelná fotokopie tohoto pokutového bloku, je zmíněné datum dostatečně čitelné až po jeho zvětšení.

Pokud jde o specifikaci místa spáchání přestupku, v případě přestupku spáchaného dne 6. 4. 2015 žalobce namítá, že v rozhodnutí je neúplný údaj o místě spáchání přestupku, u dalších přestupků pak obecně namítá, že není uvedena kilometráž komunikace ani vyličené přesné místo spáchání přestupkového jednání.

Krajský soud ověřil, že na pokutovém bloku u přestupku ze dne 6. 4. 2015 je uvedeno jako místo spáchání přestupku „Dolní Lánov III/32552 u č. p. 222“, na pokutovém bloku u přestupku ze dne 7. 5. 2015 je uvedeno jako místo spáchání přestupku „Jablonec n. N., ul. Janovská a výjezd od BČ Lukoil“, na pokutovém bloku u přestupku ze dne 12. 5. 2014 je uvedeno jako místo spáchání přestupku „v Jilemnici, ul. Rostocká“, na pokutovém bloku u přestupku ze dne 15. 5. 2012 je uvedeno jako místo spáchání přestupku „Martinice v Krkonoších II/293 – směr Studenec“ a na pokutovém bloku u přestupku ze dne 29. 4. 2010 je uvedeno jako místo spáchání přestupku „Vrchlabí, Lánovská“.

Dle krajského soudu jsou shora uvedené specifikace místa spáchání přestupků dostatečné. Pokud je na pokutovém bloku uveden název obce a ulice i bez čp. nebo jiné specifikace, či pouze název obce, ani tak zaznamenané místo není s to zpochybnit způsobilost takového pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru. Jestliže byl žalobce v obci uvedený na bloku v konkretizovaný den a čas kontrolován hlídkou Policie ČR nebo městskou policií a ze záznamů na pokutovém bloku vyplývá, že vozidlem (specifikovaná registrační značka) porušil některou povinnost stanovenou na bloku uvedeným ustanovením zákona o silničním provozu, přičemž žalobce byl s tímto zjištěním srozuměn (což stvrdil svým podpisem), pak nevznikají žádné pochybnosti o místě spáchání konkrétního přestupku, ani o jeho záměně s jiným přestupkovým jednáním apod. To žalobce ani netvrdí, ostatně kromě obecné námítky neuvedení přesnější specifikace místa spáchání přestupku ani on k tomu nic dalšího, tj. jaký důsledek spojuje s neuvedením přesnější specifikace místa, neuvedl. K tomu je nutno současně konstatovat, že ani ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, že by při popisu místa spáchání přestupku bylo na pokutovém bloku nezbytně nutné uvádět číslo komunikace a její kilometrové místo nebo v malé obci, která často nebývá členěna na ulice, vypisovat číslo popisné domu (nebo jinou bližší identifikaci), kde mělo k přestupkovému jednání dojít.

Pokud jde o přestupkové jednání, krajský soud ověřil, že na všech pokutových blocích je vyplněna doba spáchání přestupku (čas s přesností na minuty) a místo spáchání. Na pokutovém bloku u přestupku ze dne 7. 5. 2015, je dále uvedeno „§ 22/1 z. č. 361/2000 Sb. ... nedal přednost v jízdě vozidlu jedoucí po hl. komunikaci“ a uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1f8 z. č. 361/2000 Sb.“, na pokutovém bloku u přestupku ze dne 6. 4. 2015 je uvedeno „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb. ... 50/84/81 km/h, rychlost“ a uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“, na pokutovém bloku u přestupku ze dne 12. 5. 2014 je uvedeno „rychlost jízdy v obci 50/64/61, porušeno § 18/4, 361/2000 Sb.“ a uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, na pokutovém bloku u přestupku ze dne 15. 5. 2012 je uvedeno „RJ 50/91/88 km/h, § 18/4 zák. č. 361/2000 Sb.“ a uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 125c/1f3 zák. č. 361/2000 Sb.“ a na pokutovém bloku u přestupku ze dne 29. 4. 2010 je uvedeno „řidič nebyl za jízdy připoután“ a uvedeno, že pokuta byla uložena za přestupek dle „§ 22/1l zák. č. 361/2000 Sb.“.

Z uvedeného je zřejmé, že přestupkové jednání bylo ve všech zmíněných případech popsáno zcela dostatečně a není ani pravdou, že by na pokutových blocích bylo uvedeno pouze bez dalšího „rychlost“ nebo „R“, resp. „pásy“. K tomu je nutno znovu připomenout a zdůraznit, že blokové řízení má méně formální povahu a pokutový blok nelze po obsahové stránce srovnávat s jinými rozhodnutími vydávanými správními orgány. Zejména z praktických důvodů (tj. s ohledem na velikost pokutového bloku, terénní podmínky, za kterých je vydáván, a omezený časový prostor při jeho vydání) je zcela odůvodnitelné uvádění i zestručněného textu. Jak opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud (viz shora), při zohlednění specifik blokového řízení lze na pokutovém bloku možno přijmout i formulace strohé a zkratkovité. Dokonce se lze v určitých případech spokojit i jen s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, a to jestliže je z kombinace všech uvedených údajů patrné, jakého konkrétního druhu jednání se přestupce dopustil.

Pokud jde o použitou zkratku na některých pokutových blocích týkajících se překročení rychlosti v číselném formátu „50/84/81, 50/64/61 a 50/91/88 km/h“ lze vzhledem k dalšímu obsahu bloků dospět k jednoznačnému závěru, že žalobce při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Vymezení protiprávního jednání vyplývá ze shora uvedeného popisu přestupkového jednání a současného odkazu na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá, o jaké porušení zákona o silničním provozu se jednalo (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci). Tři číslice uvedené v popisu přestupku na pokutových blocích proto s ohledem na uvedené nelze vyložit jinak, než že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v obci, další údaj znamená rychlost naměřenou žalobci a třetí údaj znamená rychlost po zohlednění možné odchylky měřicího zařízení. Údaj uvedený ve zmíněném číselném formátu je tedy zcela srozumitelný a odpovídá právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován.

Dle žalobce obsahuje pokutový blok ze dne 6. 4. 2015 i chybnou právní kvalifikaci, kdy dle jeho názoru popis rychlostí, které měly být naměřeny (uvedl

„40/84/81“) by v obci odpovídal přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f bodu 2 zákona o silničním provozu. Žalobce však zřejmě přehlédl, že na zmíněném pokutovém bloku je zaznamenána rychlost „50/84/81“, z čehož je zřejmé, že žalobce překročil dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu na 50 km/hod. o více jak 20 km/hod., což odpovídá porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a nikoliv ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 téhož zákona, v němž je uvedeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci o více než 40 km/hod. Žalobce tímto jednáním porušil úpravu rychlosti jízdy stanovenou v § 18 (v projednávaném případě konkrétně stanovenou v odstavci čtvrtém, které stanoví, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod.). Nedopustil se tedy, jak namítá, porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť to stanoví, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Shora popsané specifikace přestupkových jednání tedy splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo.

Neobstojí ani námitka, že jde o vadnou právní kvalifikaci, když je na pokutovém bloku v kolonce „pokuta uložena za přestupek dle §“ uveden údaj „§ 22/1, 125c/1f3, 125c/1f4, § 18/4 a § 22/1“. Zkrácenou formulaci příslušných ustanovení namísto jejich přesného vypsání jako „§ 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.“, „§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb.“ nebo „§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.“ atd. lze bezpochyby akceptovat, neboť jde o formulaci obecně užívanou a zcela srozumitelnou. I s ohledem na shora citované právní závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu je nutno považovat takovou právní kvalifikaci spáchaného přestupku na pokutovém bloku za zcela dostačující.

Ani o věcné příslušnosti orgánu, který blokové pokuty vydal, nevznikají žádné pochybnosti. Na každém pokutovém bloku je otisk razítka Policie České republiky, přičemž jedním z úkolů těchto orgánů je odhalovat přestupky a oznamovat je následně orgánům příslušným k jejich projednání. V případě provádění kontrol na pozemních komunikacích pak není pochyb o tom, že se jedná o místo veřejně přístupné, a pokud Policie ČR na takové komunikaci provádí kontrolu projíždějících vozidel, jedná zcela v souladu se zákonem. Skutkové podstaty přestupků, za které byl žalobce sankcionován, se dotýkají porušení některé z povinností účastníků provozu na pozemních komunikacích. Pokud snad byl žalobce názoru, že se v řešených případech nenacházel na pozemní komunikaci, měl tuto výhradu vznést při projednání přestupku v blokovém řízení. Žalobce však sám ani netvrdí, že k předmětným přestupkům mělo dojít nikoliv na místě veřejně přístupném (pozemní komunikaci), ale na konkrétním soukromém pozemku.

Krajský soud uzavírá, že zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsobilost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových bloků) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. květen 2017

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu